

ЧЕРПАТИ СИЛИ ДЛЯ ДОБРИХ СПРАВ

Федір АННЕНКОВ,
с.Зоря.

Рівненська центральна районна лікарня – це багатопрофільна установа по наданню медичної допомоги населенню району. Тисячі мешканців його щороку отримують тут своєчасну, кваліфіковану поліклінічну і стаціонарну допомогу. Високий професіоналізм, самовідданість, увага і турбота медичного персоналу, постійна готовність лікарів прийти на допомогу у важкі хвилини врятували не одне людське життя.

Присмо, що нині в лікарні активно застосовуються нові ефективні методи діагностики і лікування, впроваджуються такі сучасні інформаційні технології, про які до недавнього часу можна було лише мріяти.

Впевнений, що досвід, глибокі знання і професійна майстерність медичних працівників Рівненської центральної районної лікарні гармонійно поєднуються з душевним співчуттям до чужого болю і високою відповідальністю за здоров'я людей.

Я пишу, що при моїй безпосередній участі був спроектований, побудований, освоєний лікарняний комплекс і протягом 20 років я працював поруч із чудовими людьми.

Саме цим людям я і хочу присвятити свої спогоди.

«ПЕЧЕРНИЙ ВІК»

На початку 70-х років минулого століття медицина Клеваяна справляла досить сумне враження. Це були розкидані по всьому селищу старі приміщення з пічним опаленням. Опалювачем працював однорукий глухонігий чоловік на ім'я Іван, який до своїх об'єктів ставився дуже добросовісно.

Частина приміщень знаходилась по вулиці Державинській. Там були ліжка дитячого, терапевтичного, неврологічного та інфекційного відділень. Ці приміщення вважалися основною базою. Там же знаходився кабінет головного лікаря і організаційно-методичний кабінет. Деяко з сторони великий дерев'яний будинок був відведений під морг. Бухгалтерія також розташовувалась в окремому будинку. Господарський двір складався з двох га-

ражів і конюшні.

Хірургічне відділення з однією операційною, акушерсько-гінекологічне відділення з родильним залом і оглядовою, розташовувалися в двоповерховій, біля новий будівлі біля печарні, за півтора кілометри від основної бази. Тут же знаходилась котельня на твердому паливі і пральня. Поліклініка мистилась біля траси Рівне-Луцьк, в центрі Клеваяна-1, в одноповерховому дерев'яному будинку. Коридор поліклініки був настільки вузьким, що двоє пацієнтів розминуться було непросто. Опалювачем працювала дуже трудолюбива, добра жінка – тітка Глаша.

Стеля поліклініки в коридорі так вигнулася, що для того, аби вона повністю не завалилася, її довелось підпирати брусом.

Головним лікарем номерної Клеваянської лікарні працював Микола Омеля-

но, що при такому стані матеріальної бази виконувати функції, покладені на центральну районну лікарню, просто неможливо.

Я звернувся за допомогою до голови правління колгоспу «Зоря комунізму» Героя Соціалістичної Праці, депутата Верховної Ради УРСР Володимира Антоновича Плотинського. Він уважно вислухав мене і сказав: «Я давно вже думаю про це. В мене є ідея – побудувати хороше лікарню для лікування колгоспників, ліжок на 60-80. Обладнати її сучасною медичною апаратурою, побудувати житло для лікарів, медсестер і обслуговуючого персоналу. Прийняти на роботу хороших, висококваліфікованих спеціалістів, дати їм високу зарплату. Було б чудово зробити такий подарунок нашим колгоспникам».

Я намагався переконати Володимира Антоновича, що така невелика лікарня

Зліва направо: головний лікар Ф.М.Анненков, райдерматолог П.М.Мялюк, виконроб Р.Ф.Рожок, інформують В.А.Плотинського про хід будівництва.

табельною, потрібна її повнінність не менше ніж на 250 ліжок. Рада Міністрів УРСР не виділила гроші на будівництво лікарні в Рівненському районі, коли

лилася земельні роботи, в липні заклали фундамент під поліклініку. Будівництво здійснював комбінат «Рівнопромбуд», який очолював Дмитро Павлович

лоді спеціалісти, лікарі-педіатри, яких у нас так не вистачало, – Мирослава Свєтліна Бачинська та Аліса Семеновна Муршудова. Коли вони подивилися на

працював Микола Омелянович Сутрин.

Ось в таких умовах працювали чудові лікарі і медичні сестри, такі як завідувачий хірургічним відділенням Микола Кузьмич Носальчук, уролог Георгій Володимирович Горлінський, завідувачий акушерсько-гінекологічним відділенням Олександр Євдокимович Бенесюк, лор-лікар Іван Григорович Федорко, терапевт Микола Володимирович Цисар. Добру пам'ять і вдячність людей справедливо заслужили ці люди.

І ПОЧАЛОСЯ БУДІВНИЦТВО

В 1976 році був змінений статус номерної районної лікарні на статус центральної. Я тоді працював хірургом і мене призначили заступником головного лікаря по організаційно-методичній роботі. Ми розуміли,

що така невелика лікарня Рівненському районі, коли

ливав Дмитро Павлович Плідо-рін, генерал-майор, БМУ «Житлобуд-6» на чолі з Віталієм Миронівцем Малашинським. Начальником будівельної дільниці був Роман Петрович Алексійчук. Виконробом працював Ростислав Федорович Рожок. Бригаду мулярів очолював Микола

Адамович Горобей.

Проходили дні і місяці, розбудувалися корпуси лікарні. Володимир Антонович контролював хід будівництва, часто бував на виробничих нарадах. Колектив лікарні не стояв осторонь будівництва, він активно допомагав будівельникам. Проводилися суботники, на яких медпрацівники виконували некваліфіковані будівельні роботи.

В грудні 1984 року почала працювати комісія по прийманню лікувального комплексу. Закінчувало будівництво лікарні БМУ «Промбуд-3», яке очолював Михайло Іванович Вихристюк.

15 травня 1985 року був підписаний державний акт про введення в експлуатацію, збудованого за кошти «Зорі комунізму» лікувального комплексу на 245 ліжок і поліклініки на 350 відвідувань за зміну.

Була призначена комісія для вибору ділянки під будівництво. Володимир Антонович запропонував чудове місце, де зараз і знаходиться лікарня. Всі члени комісії з цією пропозицією погодились.

В квітні 1978 року мене призначили головним лікарем Рівненського району. До цього часу вже була виготовлена кошторисно-технічна документація.

В червні 1978 року поча-

ли вони подивилися на руїни старої лікарні, то настрої у них відрозувалися. Бажаючи повернутися додому, на Львівщину, Я їх став заспокоювати. Потім посадив в машину і повів на будівельний майданчик. Коли вони побачили будівництво корпусів і почули мою розповідь про майбутнє лікарню, зокрема про дитяче відділення, то повірили в перспективність своєї роботи і вирішили залишитися працювати тут. Мирослава Свєтліна і по сьогоднішній день трудяться в лікарні завідуючи дитячим відділенням.

Із ветеранів праці, хто ще працював в складних умовах старої Клеваянської лікарні і приймав участь у суботниках на будівництві нової, хочеться назвати заступника головного лікаря по амбулаторно-поліклінічній роботі Миколу Васильовича Доценка, начмедка лікарні Любова Василівну Ващай, райдерматолога Петра Миколайовича Мялюка, лікар-інфекціоніста Валентину Іванівну Цисар, лікаря-лаборанта Надія Іванівну Позднякову, лікаря-рентгенолога Володимира Тадейовича Гусара, головну медсестру лікарні Раїсу Михайлівну Шеремет, медсестру поліклініки Марію Іванівну Панчук, рентгенолога-лаборанта Миколу Івановича Серветника, воля швидко допомогли Петра Вікторовича Сильчука та багатьох інших.

Прийменно згадувати, що ми були в одній команді і робили добрі справи.

А роки летять. Але мені завжди пам'ятається один із головних життєвих принципів Володимира Антоновича Плотинського, його слова: «Потрібно працювати, багато працювати і бути трішечки не задоволеним собою. І тільки в позитивному результаті зробленого черпати сили для інших добрих справ».

Лікарі також допомагали у спорудженні лікарні.